

Beste jongens, meisjes, politici en overige aanwezigen,

Dit jaar heb ik de eer gekregen om als Koningin van de Jeugd de troonrede voor Kleine Prinsjesdag te maken. Een hele klus, en ik kan jullie verzekeren dat ik er veel moeite in heb gestoken. In april vertelde ik jullie over de problemen die ontstaan door pesten en discriminatie. In mijn speech had ik het over hoe groot de gevolgen van discriminatie zijn, namelijk dat kinderen een verkeerd, negatief, beeld van de wereld krijgen, en een laag zelfbeeld kunnen krijgen. Vandaag ga ik het hebben over andere zaken die ook meer erkenning zouden moeten krijgen, zodat het leven van kinderen over de hele wereld fijner zal worden. Dit zijn ook de thema's waar de debaters over gaan debatteren, namelijk de kledingindustrie, de situatie in Caribisch Nederland voor kinderen, het vreemdelingenbeleid en vrijwilligerstoerisme.

Het moeilijke van deze onderwerpen is dat ze voor de meeste van ons vrij ver vandaan liggen. Ikzelf werk bijvoorbeeld niet in de kledingindustrie, en ken ook niemand die dat wel doet. Dus hoe kan ik, als onwetend meisje, de situatie in die handel dan voor kinderen verbeteren? Dat is de vraag die ik mezelf afvroeg bij elke onderwerp waar ik over schreef, "Hoe verbeter ik deze situatie?" Toen ik bezig was met mijn slot, en ik nog steeds geen oplossing had verzonnen bedacht ik, hm.. misschien kan ik er wel niets aan doen. Behalve erover praten. Mijn kennis over de zaken met anderen delen, zoals jullie. Want net als wat ik in mijn speech over discriminatie zei in april, het helpt om problemen te praten. Op die manier gaan meer mensen over een oplossing nadenken. Misschien klinkt dat te optimistisch, maar het is iets waar ik heilig in geloof.

Ik roep jullie dan ook allemaal op om als je ergens een mening over hebt die je graag wilt delen, dat ook zeker moet doen. Je hebt recht op je eigen mening, en je hebt recht om die mening uit te spreken. Het is belangrijk dat je dat als kind beseft, en ik hoop dat je daarin ook word toegejuicht door de mensen om je heen zoals je ouders en leraren.

Veel plezier vandaag iedereen, en veel succes debaters.

## **1. Kledingindustrie:**

Wij kinderen in Nederland hebben het goed. We gaan vijf keer per week naar school, en krijgen dus goede educatie die er voor zorgt dat we later een goede baan kunnen krijgen. Als je nu al wat extra geld wilt verdienen, kun je een bijbaantje zoeken. Folders bezorgen, vakken vullen of oppassen zijn handige manieren om geld te verdienen die amper tijd in beslag nemen. Tuurlijk, soms heb je na 7 uur school echt geen zin om pakken suiker te spiegelen, maar het kan erger. Aan de andere kant van de wereld bijvoorbeeld, in Bangladesh is het niet meer dan normaal dat kinderen ook werken om de financiële situatie thuis te verbeteren. In heel de wereld, werken er jaarlijks bijna 170 miljoen kinderen in verschrikkelijke omstandigheden. Kun je je dat realiseren? Kijk eens om je heen.

Wij zitten nu met ongeveer 300 mensen in deze zaal. Stel je dat keer 3 voor. Keer 50 nu. Kijk nog eens om je heen, en probeer het aantal mensen, keer 560 voor te stellen.

Ongelofelijk toch? 168 miljoen kinderen, die dag in en dag uit moeten werken in kind-onvriendelijke, wat zeg ik — mens-onvriendelijke, fabrieken, om hun brood te verdienen. Van die 150 miljoen, sterven en er ook veel kinderen. Wij kunnen ons dat in Nederland niet voorstellen, dat er kinderen sterven omdat ze moeten werken. Dit komt doordat kinderarbeid in Nederland verboden is.

Misschien heb je als 14 jarige wel eens geprobeerd om een baantje te zoeken? Dan heb je waarschijnlijk gemerkt hoe moeilijk dat is. Jammer als je wat extra bij wilt verdienen, maar het is een goed initiatief van de overheid.

Want een kind moet kind kunnen zijn. Een kind hoort niet lessen te missen doordat hij plastic in het afval moet zoeken, een kind hoort vrije tijd te hebben en geen lange werkdagen te moeten maken, maar misschien wel het meest belangrijke.. een kind zou zich geen zorgen hoeven te maken over de financiële situatie thuis.

In landen waar heden nog steeds kinderarbeid voorkomt, denk aan Pakistan, India en Benin wordt dat niet als mishandeling gezien zoals in Nederland, maar is het helaas gebruikelijk. Tuurlijk, als een familie erg rijk is stuurt die zijn kinderen niet naar een fabriek om daar voor een karig loontje te werken. Maar voor arme gezinnen zit er meestal niets anders op. De overheid hoort daar op in te spelen, minimum lonen in te stellen en het leerplicht, net zoals hier is gebeurd. Helaas gebeurt dat meestal niet omdat de overheid juist grote bedrijven, zoals de H&M en Primark, naar het land wil trekken. Die komen naar less developed countries, landen die niet sterk ontwikkeld zijn, omdat ze daar banen kunnen aanbieden voor een laag salaris.

Dus als de overheid er niets aan wil doen, en de grote bedrijven ook niet, aan wie is het dan om de situatie te verbeteren? Aan ons, de consumenten? Misschien, hoogst waarschijnlijk, draag jij nu een jurkje, stropdas of schoenen die in een land waar kinderarbeid voorkomt is geproduceerd. Hou jij rekening met waar jou kleding vandaan komt, hoe schoon het is? Of vind jij dat het niet aan jou ligt, maar dat de overheid er iets aan moet doen? Misschien kun je daar eens over nadenken. Wij hebben het over het algemeen goed in Nederland, maar laten we de kinderen met wie het minder goed gaat niet vergeten.

## **2. Caribisch Nederland:**

Wij kinderen in Nederland hebben het goed. Europees Nederland dan. Dat zal ik proberen beter uit te leggen: wij zijn bewoners van een deel van het Koninkrijk der Nederlanden. Dat koninkrijk bestaat uit 4 landen, Curacao, Aruba, Sint Maarten, en natuurlijk Nederland. Bij die eerste drie landen liggen de Nederlandse bijzondere gemeenten, Sint Eustatius, Bonaire en Saba- ook wel Caribisch Nederland genoemd. Die drie gemeenten zijn deel van ons Nederland, het Europese Nederland, maar ligt in Zuid-Amerika, zo'n beetje de andere kant van de wereld dus. Best bizar, we wonen als het ware allemaal in hetzelfde land maar we leven compleet anders. Terwijl wij met wind tegen in de regen terug naar huis fietsen, zwemmen de kinderen in Bonaire na school nog even in de Caribische zee. Terwijl wij ons proberen op te warmen met een kop thee in de winter, koelen de kinderen daar zich af met een glas koude ijsthee. Maar er zijn ook overeenkomsten. In zowel, Europees Nederland, waar wij nu zijn, en Carabisch Nederland komt, helaas, kindermishandeling voor. In Carabisch Nederland is kindermishandeling een groot probleem. Dat komt mede door het feit dat het door sommige families niet als mishandeling, maar als een onderdeel van de opvoeding wordt gezien. Kindermishandeling is een maatschappelijk probleem, en het komt niet alleen voor in Caribisch Nederland - jaarlijks worden er in Nederland ook duizenden kinderen mishandeld. Maar dat is nou ook precies het verschil tussen Europees Nederland en Caribisch Nederland. Hier weten wij het in het algemeen wel hoe het is gesteld met het welzijn van kinderen, in Caribisch Nederland niet. Precieze cijfers hebben we in Nederland ook niet, want je kunt natuurlijk niet elk geval van mishandeling noteren. Maar in Nederland wordt er door de overheid meer gedaan aan kindermishandeling dan in Caribisch Nederland, puur omdat wij het zien als mishandeling en veel ouders in Caribisch Nederland niet. Ik kan me dat zelf niet voorstellen. Mijn jeugd was erg fijn, is het nog steeds, maar stel je voor dat je elke dag naar huis gaat vanuit school met een onderduikgevoel omdat je niet weet wat je kunt verwachten als je thuiskomt? Dat is verschrikkelijk, en geen enkel kind hoort zich zo te voelen, niet in Europees Nederland, Caribisch Nederland, en ook niet in de rest van de wereld.

Joost, 12 jaar. In zijn vrije tijd leest hij graag, om de stress thuis te verbeteren. Hij wordt regelmatig door zijn vader geslagen, waardoor hij zich vernederd voelt. Hij schaamt zich en vertelt het dus aan niemand. Bij zijn klasgenootje Merel gebeurt hetzelfde, maar ook zij vertelt het niemand, om dezelfde reden als Joost. Als ze het nou wel aan elkaar deelden, zouden ze realiseren dat ze zich niet hoeven te schamen omdat het niet aan hun ligt, en kunnen ze hulp zoeken.

Ouders die hun kind, zoals Joost, mishandelen, doen dit meestal omdat ze zelf ook problemen hebben. Er is veel sprake van armoede op Caribisch Nederland, ouders moeten daar hard werken om hun hoofd boven water te houden. Als ze terug komen van een lange, stressvolle dag, zijn ze moe, gestrest en helaas zien sommige ouders slaan dan als de makkelijkste manier om ervoor te zorgen dat een kind luistert, in plaats van uitleggen en in gesprek gaan over waarom iets verkeerd is of niet hoort.

Dat hoort niet, er is geen enkel excuus voor het fysiek of mentaal mishandelen van je kinderen. In het kinderrechtenverdrag staat in artikel 19 dat kindermishandeling niet mag. Veel ouders zijn zich daar wel van bewust, maar weten niet hoe het anders kan, puur omdat ze zelf ook zo zijn opgevoed. Een vorm van een never ending circle dus, want als een kind mishandelt wordt, is er een grote kans dat die later als ouder zijn kind mishandelt. Dat kind groeit op, en doet hetzelfde bij zijn/haar kinderen. Die cirkel wordt niet doorbroken, als er niets aan gedaan wordt. Helaas sluiten veel mensen hun ogen voor deze verschikkingen. Kindermishandeling heeft grote gevolgen, een kind kan voor altijd wonden, zowel mentaal als fysiek, overhouden. En dus moet er iets aan gedaan worden. Een kind zou een mooie jeugd moeten hebben, niet een met pijn en verdriet. Wij hebben het over het algemeen goed in Nederland, maar laten we de kinderen met wie het minder goed gaat niet vergeten.

### **3. Vreemdelingenbeleid:**

Wij kinderen in Nederland hebben het goed. Nederland is een veilige plek, er is geen oorlog en de economie is goed (beter dan een paar jaar geleden in ieder geval). Toch is er een punt wat steeds terug komt in het nieuws, en steeds zorgt voor ophef. Migratie. Vluchtelingen, asielzoekers, grenzen, die woorden horen we zo'n beetje elke dag in het nieuws. Tussen al die vluchtelingen zitten er ook kinderen, jongens en meisjes van onze leeftijd, die voor de oorlog gewoon naar school gingen, en in hun vrije tijd sporten, muziek maakten of met vrienden afspraken. Als er oorlog uitbreekt in het land waar je geboren en getogen bent, en je plotseling naar een ander land moet vluchten, is dat al erg genoeg. Ik bedoel, stel je voor! Je komt terug van school en opeens vertellen je ouders je dat jullie moeten vluchten, dat je alles moet achterlaten en geen tijd hebt om afscheid te nemen van vrienden en familie. Als je dan ook nog naar een land komt waar het niet helemaal zeker is of je daar mag blijven, is dat nog vervelender. Kinderen die alleen naar Nederland komen, worden in een speciaal verblijf opgevangen. Terwijl ze worden opgevangen, willen ze niets liever dan doorgaan met het gewone leven. Naar school gaan, vrienden maken, en gewoon weer kind zijn. Voor kinderen die met hun ouders naar Nederland zijn gekomen telt dat net zo, wellicht zelfs meer — omdat kinderen zich bewust zijn van de stress waar hun ouders onderstaan, en dus extra behoefte hebben aan iets wat ervoor zorgt dat ze ergens anders hun tijd aan kunnen besteden, of eigenlijk al hun tijd. Waarschijnlijk herkennen jullie dat allemaal wel, want ik heb het over school.

Wij waarderen het misschien niet altijd even vaak, ik was zelf ook niet bepaald blij toen de vakantie was afgelopen, maar school kan voor vreemdelingenkinderen een uitlaatklep zijn voor de stress waar zij dagelijks mee te maken krijgen. Onzekerheid over de gezondheid van familieleden, onzekerheid over de aanvraag van een verblijfsvergunning, en laten we vooral "gewone" onzekerheid niet vergeten. Zoals ik in april al vertelde, discriminatie is overal. We kunnen niet ontkennen hoeveel kwaad er wordt gesproken over vluchtelingen en asielzoekers, en dus ook over onschuldige kinderen die gewoon onderdak zoeken. Er wordt kwaad over ze gesproken omdat ze naar de rijkere landen vluchten, in plaats van landen in de buurt. Want blijkbaar, is het erg vreemd dat iemand liever naar een land vlucht waar de kans op opvang groter is. Blijkbaar is het vreemd als iemand naar een land vlucht omdat zijn huis, die van zijn familieleden en vrienden, verwoest is en blijkbaar is het vreemd als diegene zich hier zo fijn en thuis voelt, dat die asiel wilt aanvragen.

Ik heb geen oplossing voor het vluchtelingenprobleem. Ik weet dat we niet iedereen die het land binnen wilt komen, binnen kunnen laten. Maar we moeten degenen die we hebben toegelaten ook verder helpen. We moeten kinderen die hier zijn opgevangen niet van opvangcentrum A naar opvangcentrum B laten verhuizen. Vreemdelingenkinderen hebben behoefte aan stabiliteit, aan een schema en een vaste plek. Dus laten we die aan ze geven. School is belangrijk. Vervelend soms, ja, maar wel belangrijk. Als we onze eigen kinderen onderwijs gunnen, waarom dan niet aan anderen hun kinderen? Zorg ervoor dat vreemdelingenkinderen goede educatie krijgen, de educatie die iedereen verdient. Wij hebben het over het algemeen goed in Nederland, maar laten we de kinderen met wie het minder goed gaat niet vergeten.

#### **4. Vrijwilligerstoerisme:**

Wij kinderen in Nederland hebben het goed. De meeste in ieder geval. Er zijn iets meer dan 3 miljoen kinderen in Nederland. Van die 3 miljoen kinderen, zijn er 34.000 weeskinderen. Dat zijn kinderen die een, of beide ouders missen en in pleeggezinnen of elders wonen. De meeste weeskinderen in Nederland worden verzorgd door mensen met wie ze jaren omgaan. In andere landen, denk aan Sri Lanka, Nepal en Cambodja, is dat niet zo. Veel Westerse studenten besluiten om een zogenoemd gap year te nemen, een tussenjaar waarin ze proberen te reizen, vrijwilligerswerk te doen en zo hun cv te vernieuwen, of verbeteren.

Helaas maken sommige reisbureaus en organisaties daar gebruik van. Misschien heb je wel eens van het begrip vrijwilligerstoerisme gehoord? Dat houdt in dat een reisbureau tegen een bepaald bedrag een all-inclusive vakantie verzorgt: vlucht, verblijf en vrijwilligerswerk. Ze laten op sites zien hoeveel behoefte er is aan vrijwilligers bij weeshuizen, waardoor er steeds meer mensen zijn die besluiten een paar maanden bij een weeshuis of een kindertehuis vrijwillig te komen werken, omdat ze denken dat ze daarmee de kinderen helpen. In tegendeel, echter. Reisbureaus dringen zelf ouders aan om hun kinderen bij de (door reisbureau's opgezette) kindertehuizen achter te laten. Ouders stemmen daar mee in omdat ze zelf arm zijn en oprecht denken dat het kind in een kindertehuis beter af is. Maar wat er gebeurt, nadat een kind door zijn ouder bij een groot, onbekend, huis wordt achtergelaten is geen sprookje. Als er buitenlandse vrijwilligers komen, kan een kind zich erg gaan hechten. Daar is op zich niets mis mee, totdat de vrijwilliger weer terug naar huis gaat. Het kind voelt zich in de steek gelaten, eerder al door zijn ouder, en nu ook nog door iemand die hij/zij ziet als vriend of familie.

Ik kan me niet voorstellen hoe dat voelt, dat je ouders je achterlaten, je eindelijk weer volwassenen begint te vertrouwen, en dan elke keer weer teleurgesteld achter blijft. Studenten en andere vrijwilligers, denken dat ze iets goeds doen. En het idee erachter is ook erg goed, maar de uitwerking helaas niet. Want niet alleen zorgt de wisseling van vrijwilligers voor hechtingsproblemen bij de kinderen, vaak geven de vrijwilligers ook lessen. Een 18, misschien 19 jarige die net klaar is met zijn VWO opleiding en besluit om kinderen in Tanzania biologie te leren. Heel leuk, maar die kinderen hebben behoefte aan professionals, mensen die daar geleerd voor hebben, en niet leraren die om de haverklap wisselen, en allemaal een andere lesmethode hebben.

Natuurlijk zijn er ook goede kanten aan vrijwilligerstoerisme, deelnemers raken bijvoorbeeld erg betrokken bij het welzijn van de kinderen, en proberen thuis ook geld of aandacht te werven voor het goede doel. Maar voordat je meedoet aan volountourism, moet je goed nadenken over de mogelijke consequentie's. Ik zou het zelf als kind verschrikkelijk vinden om telkens afscheid te nemen van mensen die heel dichtbij stonden, jullie niet? Wij hebben het over het algemeen goed in Nederland, maar laten we de kinderen met wie het minder goed gaat niet vergeten.

**Slot:**

Stel je voor dat je als 14 jarig meisje, alleen in een leeg kamertje zit. Een weeshuis, met tientallen kinderen, maar toch voel je je alleen. Je voelt je verschrikkelijk, je favoriete begeleidster is zojuist weer vertrokken naar Australië, 5 uur vliegen vanaf jouw stad. Zou je je beter voelen als je wist dat aan de andere kant van de wereld, kinderen die nu naar school konden gaan besloten hebben om hun tijd aan jou te besteden? Die proberen een oplossing te zoeken voor het verbeteren van jouw situatie, en die van miljoenen kinderen. Weeskinderen die steeds moeten wennen aan andere begeleiders, kinderen die worden uitgebuit omdat ze anders elke avond met een lege maag naar bed gaan, kinderen die mentaal en fysiek mishandeld worden door volwassenen die beter moeten zouden weten, en kinderen die slachtoffer zijn geworden van oorlog of andere gruwelijke gebeurtenissen, waardoor ze zijn gevlucht.

Het is waar dat die kinderen niet weten dat wij nu aan ze denken, en dat we ze willen helpen. Maar ze hoeven het ook niet per sé te weten, ze zullen het merken als hun situatie wordt verbeterd. Dus laten we daaraan werken! Want deze dingen gebeuren al jarenlang, en al zijn er veel mensen die hier aan werken, er is niet altijd genoeg verbeterd. Maar wij zijn de toekomst.

Wij kunnen dingen veranderen voor onze generatie, en de generaties na ons. Het begint bij jezelf. Spreek je eigen mening uit, maar respecteer ook de mening van anderen. Net zoals we vandaag bij de debaters hebben gezien, er gebeurt niets negatiefs als je voor jouw mening uitkomt. Luister naar verschillende standpunten, maar vergeet niet waar je zelf staat, laat je niet ompraten als je weet wat je wilt. En het allerbelangrijkste? Behandel anderen hoe jij zelf ook behandeld zou willen worden, hoe verschillend we ook zijn- we zijn allemaal hetzelfde waard.

Het is me een eer om dit jaar koningin van de Jeugd te zijn, en ik zal er ook alles aan doen om mijn titel recht te doen. Dank jullie wel.